

Ustavni sud Bosne i Hercegovine, u Vijeću od pet sudija u sastavu: predsjednik Mato Tadić, potpredsjednici Ćazim Sadiković, Miodrag Simović i Tudor Pantiru i sudije: Hatidža Hadžiosmanović, David Feldman, Valerija Galić i Jovo Rosić, na sjednici održanoj 30. januara 2004. godine, u predmetu broj **AP 592/03**, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 59. stav 2. tačka 5. i člana 78. stav 1. Poslovnika Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – Novi prečišćeni tekst («Službeni glasnik Bosne i Hercegovine», broj 2/04), donio je

ODLUKU O PRIVREMENOJ MJERI

Odbija se kao neosnovan zahtjev S. Š., sa Pala, za donošenje privremene mjere.

OBRAZLOŽENJE

1. S. Š. (u daljnjem tekstu: apelant), podnio je 1. decembra 2003. godine Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) apelaciju protiv rješenja Vrhovnog suda Republike Srpske, broj Kvlp-28/03 od 14. oktobra 2003. godine, presude Okružnog suda u Srpskom Sarajevu, broj KŽ-217/01 od 28. marta 2003. godine i presude Osnovnog suda Sokolac, broj K-117/00 od 20. avgusta 2001. godine. Apelant je, također, podnio zahtijev za donošenje privremene mjere odlaganja izvršenja zatvorske kazne, dok se ne okonča postupak po apelaciji.
2. Apelant je presudom Osnovnog suda Sokolac, broj K-117/00 od 20. avgusta 2001. godine, oglašen krivim i osuđen na novčanu kaznu u iznosu od 500,00 KM (petsto konvertibilnih maraka), jer je upravljajući motornim vozilom, sa konstatacijom alkohola u krvi od 3,74 promila, prouzrokovao saobraćajnu nezgodu udarivši prednjom stranom svog vozila pješaka, koja je tom prilikom zadobila tešku tjelesnu povredu – potres mozga. Zbog odluke o kazni, na presudu Osnovnog suda Sokolac, žalbu je izjavio Osnovni javni tužilac. Okružni sud u Srpskom Sarajevu je, donio presudu, broj KŽ-217/01 od 28. marta 2003. godine, kojom je preinačio prvostepenu presudu, te je apelantu umjesto novčane kazne izrekao kaznu zatvora u trajanju od četiri mjeseca. Na presudu Okružnog suda u Srpskom Sarajevu, broj KŽ-217/01 od 28. marta 2003. godine, apelant je uložio Vrhovnom sudu Republike Srpske zahtijev za vanredno preispitivanje pravosnažne presude. Vrhovni sud Republike Srpske je rješenjem broj Kvlp-28/03 od 14. oktobra 2003. godine odbio apelantov zahtijev kao neosnovan. Nakon toga, apelant je podnio apelaciju Ustavnom sudu.

3. Apelant se žali na povredu prava iz člana II, tačka 1. i 2. Ustava Bosne i Hercegovine i prava na pravičan postupak iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija). Osim toga, apelant je tražio da Ustavni sud donese privremenu mjeru odlaganja izvršenja zatvorske kazne, dok se ne okonča postupak po apelaciji, smatrajući da bi izvršenjem kazne trpio nenadoknadivu štetu. Apelant nije iscrpnije obrazložio svoje navode u pogledu zahtijeva za donošenje privremene mjere.

4. Prije svega, Ustavni sud zaključuje da, u skladu sa oredbama iz člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 15. stav 3. i člana 16. stav 2. Poslovnika Ustavnog suda, predmetna apelacija ispunjava uslove iz navedenih članova u pogledu dopustivosti.

5. Prilikom ispitivanja osnovanosti zahtjeva za donošenje privremene mjere, Ustavni sud je pošao od odredbi člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 78. stav 1. Poslovnika Ustavnog suda.

Član VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine glasi:

«Ustavni sud ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu, kad ona postanu predmet spora zbog presude bilo kje suda u Bosni i Hercegovini.»

Član 78. stav 1. Poslovnika Ustavnog suda glasi:

«Malo vijeće može, do donošenja konačne odluke, na zahtjev stranke, odrediti strankama svaku privremenu mjeru za koju smatra da je treba donijeti u interesu stranaka ili pravilnog vođenja postupka pred Sudom.»

6. Ustavni sud podsjeća da je član 78. Poslovnika Ustavnog suda primjenjiv u situacijama u kojima Ustavni sud ocijeni da bi mogle nastupiti neotklonjive štetne posljedice čije eventualno nastupanje Ustavni sud može cijeniti, u principu, jedino na osnovu razloga i dokaza o opravdanosti dostavljenih uz zahtjev za usvajanje privremene mjere, odnosno uz apelaciju.

7. U predmetnom slučaju apelant nije naveo vrstu, obim ili intezitet štete koja bi nastupila ukoliko bi došlo do izvršenja rješenja Vrhovnog suda Republike Srpske, broj Kvlp-28/03 od 14. oktobra 2003. godine. U nedostatku ovakvih navoda, koji bi bili potvrđeni adekvatnim dokazima, Ustavni sud ne zna ni šta bi bio cilj privremene mjere, da li je privremena mjera adekvatna ili proporcionalna cilju koji se želi postići. Osim toga, iz priložene dokumentacije i spisa predmeta Ustavni sud ne može zaključiti zašto apelant smatra da bi izvršenjem navedenog rješenja došlo do nastupanja neotklonjivih posljedica. Na osnovu izloženog, Ustavni sud smatra apelantove navode paušalnim.

8. Imajući u vidu odredbe člana 78. stav 1. Poslovnika Ustavnog suda, Ustavni sud je odlučio da odbije zahtjev za usvajanje privremene mjere.
9. Na osnovu izloženog, jednoglasno je odlučeno kao u dispozitivu ove odluke.
10. Ustavni sud podsjeća da odluka o privremenoj mjeri, ni u kom slučaju, ne prejudicira konačnu odluku o dopustivosti, odnosno o meritumu, predmetnog slučaja.
11. U skladu sa članom VI/4 Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednik

Ustavnog suda Bosne i Hercegovine

Mato Tadić